

העלון השבועי שלך

האורח שלום

❖ יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך בן צבי משה

info@ohrshalom.net הד"נ חברון – 19:24 מוצש"ק חברון – 20:29 /http://www.ohrshalom.net

הזמנים הם לפי שיעון קיץ

נר ה' נשמת אדם העלון לעילוי נשמת

אביאני ציון בן סעדיה
אלג'ם נסים בן יוסף
אתש משה בן ניסים
ולדילנה בת מיכאל
זכריה נאוה טוב בת צבי
יחיאל בן אברהם
גוטפריד שמעון בן יעקב
גרשה רבקה בת שמחה
הוכמא אריה בן ראובן
חביב ששון בן אליהו
חמו יהודה בן עמרם
טאובר בנימין בן יעקב
לוק מרדכי בן מסעוד
מאיר דונה בת גבריאל
ברטה בת איסק
נעים יהושע בן אליהו
סמואל חנה בת בנימין
סרוסי מאיר בן עזר
פיירמן ראובן בן ישראל
אולג בן אנטולי
שהם שרגא בן חיים

ת.נ.צ.ב.ה

יש חדש

השיעור השבועי בפרשת
השבוע מתקיים בכל יום
חמישי בבית חב"ד בניני
400 בשעה 20:30 –
הציבור מוזמן

שיעור חדש

זוגיות ומשפחה בכל יום שני
בשעה 20:30
בבית חב"ד בניני 400

תרומות והקדשת העלון
לעילוי נשמה

ניתן לשלוח לבית המדרש
אור שלום ת.ד. 88 קרית
ארבע מיקוד 90100
חשבון בנק הדואר מספר
20033243

פירש"י "הא לכם תשמיש חביב מכל הוא הקטורת וסם המות נכון בתוכו".

אמר האדמו"ר זיע"א שיש להבין איך שייך לומר על הקטורת שהיא חביבה מכל
הקרבנות שסם המוות נתון בתוכה, הלא אדרבה הקטורת עוצר את המגיפה?

אלא יש לבאר זאת בהיות הקטורת פירושה קשר, כנאמר בזה"ק "קשורא
דמהימנותא" ואם אדם מקשר את עצמו לחי עולמים, ויודע ש"ככל צרתם לו צר",
ומתמרמר על צער השכינה, שמצטער בצרת האדם אז ממילא נעשה הישועה ככתוב "לו
צר" בוא"ו והקרי "לא צר" באל"ף, ונעשה מוא"ו אל"ף היינו שהצער נתהפך לטובה.

אבל באמת עבודה גדולה היא שהאדם יתמרמר רק על צער השכינה לבד וישכח את
צערו מכל וכל, ולא יעלה במחשבתו רק כבודו יתברך לבד, לכן בודאי מוכרח האיש
המקריב את הקטורת להיות קדוש כל כך שלא ירגיש את עצמו כלל, והנה נדב ואביהוא
מחמת שנתקשרו כל כך בקשר אמיץ בו יתברך ע"י הקטורת שעל ידו נעשית
ההתקשרות, מחמת נעימות ידידות וערבות ומתיקות נועם ה' יצאה נשמתם מכלי גופם
ודבקו בו יתברך.

ובאמת אמרו בזה"ק שקטורת נקרא "קשורא דכולא" היינו שזה מפלאות תמים דעים
אע"פ שנעשה האדם כל כך מקושר בו יתברך אע"פ"כ יש גם כוח בקטורת לקשר נשמתו
בגופו שלא תצא מכל וכל, וזהו רק במי שאין בו שום חיסרון.

אבל אם נמצא באדם חיסרון מצד גופו, אזי אין הקטורת מקשרת את נשמתו לגופו כי
זה יהיה חיסרון לנשמה שתישאר בגוף כזה, וזה מה שאמרו בזה"ק על נדב ואביהוא
שהחיסרון שלהם "שלא נסיבי איתתא", ולכן אמרה התורה "קחו לכם מחתות" כי ע"י
הקטורת יתברר אם צדקו דבריכם שאין בכם שום חיסרון וממילא תישאר נשמתכם
בגופכם שהיא "קשורא דכולא".

אבל אם אתם חולקים עליו יתברך בודאי לא תעשה הקטורת את פעולת ההתקשרות
של נשמתכם בגופכם, כי איך ע"י הקטורת תתלכך נשמתכם בתוך הגוף, ואילו הם
סברו שכוונתם לשם שמים ואין שום חיסרון מצוי בהם ובודאי על ידם תעשה הקטורת
את פעולתה וייעשה "קשורא דכולא".

ומכאן, ילמד אדם דרך חיים בהיותו בתפלה ובאמירת הקטורת "ונשלמה פרים
שפתנינו", שיהיו פיו וליבו שווים שיהיה ידוע אצלו וברור לו שיש בו חסרון מצד גופו,
וכל עיקר מגמתו הוא להתפלל על צער השכינה ובאמירת הקטורת והקרבנות ושאר
חלקי התפלה הם לעשות את רצון השי"ת, לתקן עולם במלכות שד"י ולאקמא שכינתא
מעפרא, וממילא יהיה הוא מקושר בגופו ובנשמתו לקב"ה ב"קשורא חדא".

מאורות המידות – מה עשה אהרן בשעת מחלוקת קרח ועדתו

עונשם היוצא דופן של קורח ועדתו מלמדנו עד כמה קשה היא המחלוקת. מעולם לא מצאנו שבני אדם ימצאו את מותם בהיבלעם באדמה. כמו כן, אינו בדין לכאורה שימותו תינוקות בעוון אביהם, וכאן ירדו גם התינוקות חיים שאולה. על חומרת העניין תעיד גם העובדה שלקרח עצמו לא עמדה שום זכות להצילו: לא היותו שר גדול בישראל ולא היותו נמנה עם נושאי הארון. גם שושלת היוחסין שעתידיה הייתה לצאת ממנו לא הועילה לו.

במדרש למדו מן הפסוק "סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה" שבעלי מחלוקת נקראים רשעים. ואת תוצאותיה החמורות של המחלוקת מוצאים חז"ל רמוזים בנוטריקון של מחלה זו בעצמה: מ'כה, ח'רון, ל'יקוי, ק'ללה, ת'כלית - מלשון כליה (מדרש רבה ית, י).

כל זה צריך ללמדנו עד כמה יש לברוח מאש המחלוקת. ואדרבה להרבות בהשכנת שלום ואהוה בין איש לרעהו. בתלמוד ירושלמי למדנו על גודל מעלת השלום. נאמר שם על דורו של אחאב שאף על פי שהיו כולם עובדי עבודה זרה, בכל זאת הואיל ולא היו בהם דילטורין (מלשינים) היו יורדים למלחמות ומנצחים. לעומת זאת, בדורו של דוד המלך שהיו צדיקים, היו נופלים מהם במלחמות, מכיון שנמצאו בקרבם דילטורין (פאה א, א).

אף מפרשת קרח עצמה יכולים אנו ללמוד על הצורך לקירוב השלום, בדיוק כפי שלמדנו משם על גנות המחלוקת. השלי"ה הק' אומר שמאהרן הכהן אפשר ללמוד כיצד מונעים את התפשטות המחלוקת ומקרבים את השלום. כיצד נהג אהרן, שהיה נושא המחלוקת, בשעת המחלוקת הגדולה? עיון בפרשה מגלה לנו שבכולה אין למצוא אפילו מלה אחת שאמר אהרן, ללמדך ששתק. ומכאן שהדרך הטובה ביותר לעצירת המחלוקת היא השתיקה.

מאוצר הברכה

"ונתתם ממנו את תרומת ה' לאהרן הכהן" –

**או יאמר כל כנסיה שהיא לשם שמים כגון בית שמאי
ובית הלל זה אוסר וזה מתי, סופה להתקיים בהכרח,
שהרי לעתיד הלכה כבית שמאי.**

**ושאינה לשם שמים כגון קרח, אף שהיה מזומן שיהיה
כהן גדול לעתיד, ומחמת שמיהר שלא לשם שמים
נמסור כהונה אף לעתיד לאהרן, ונתתם תרומת ה'
לאהרן הכהן שך עתיד. [נוצר חסד פ"ד]**

מאורות היכל הברכה

**"ויקח קרח" – וקרח היה מעודד להיות כהן גדול לעתיד
בעת הנהגות הגבורות, וזה היה מחלוקת על אהרן,
שכבר כולם קדושים כמו שנבאר. ובאמת לא היה עדיין
הזמן, שעדיין לא נתברר כל הטוב ועדיין הרע מתגבר,
ואם לא היו עושין את העגל, היה שעתן מצלחת
שיתגלה מדרגה הזאת, בביטול המות ומלאך המות והרע,
אבל לא היו ישראל ראויין לזה מצד זכותם אלא מזכות
משה. על כן נפלו ונתגבר הרע ולא היו ראויין לזה, וקרח
טעה בזה, ולא קרח בלבד אלא אדה"ר ונדב ואביהוא
אנשי סדום והמבול, כולם טעו בזה ..." [ה"ה]**

החידה השבועית

- א. מדוע נסמכה פרשת מתנות כהונה לפרשת קורח?
- ב. מה הפירוש "קל אלוקי הרוחות"?
- ג. איזה פרי ממהר להפריח יותר מכל הפירות?
- ד. מנין למדים שאין מחזיקים במחלוקת?

קורח לוי היה וחי בקרב בני לוי, בקרבכם של משה רבינו ואהרן הכהן. שבט זה של נושאי דגל ה' שעמדו תמיד בנסיון ואמונתם לא נתערערה, עמדו בפרץ בחטא העגל ולא עזבו את משמרתם גם בשעות הרפיון הקשות ביותר שפקדו את ישראל, כולם קדושים וטהורים היו, נתונים נתונים לעבודת ה' במשכנו. והאיש קורח בן שבט הזה היה. והתורה מזכירה גם את שמו ושם אביו "בן יצהר בן קהת", גם את שמות דודיו ובני דודיו, כולם מבני שבט זה אשר "יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל". בקרב קדושי עליון אלה חי וגדל קורח.

וכל זה לא עמד לו ולא הגן עליו בפני היצר הרע אשר גם ארזים יפיל בכוחו והוא נפל ברשתו אשר פרש לו על ידי מחשבות הגדלות שקיננה בו, קם לריב עם משה ובא על ענשו.

אולם בניו לא נספו עמו, "ובני קורח לא מתו". ולא זו בלבד שלא מתו אלא שחיו חיים עליונים בקרב עם ישראל, ובין מחברי המזמורים שבתהלים נמנים משה רבינו ובני קורח! הם זכו להיות מן המשוררים בעבודת ה' במשכנו ובמקדשו, ואנו מזכירים תמיד בתהלים את שמותיהם בסילודים: "לבני קורח מזמור", "למנצח לבני קורח".

וכל זה עמד להם על שחיו וגדלו בשכנותם של קדושים וטהורים משבט קדוש וטהור זה שהעמיד מתוכו את משה בחיר ה' ואת אהרן קדוש ה'. וגם בנפול אביהם בפח שטמן לו יצרו הם נשארו חיים באמונתם בה' ובמשה עבדו, עמדו איתן בתורתם שלמדוה מפי משה ואהרן בסביבה הקדושה של שבט לוי, עד שגם יחס הקירבה שבדם של בן לאביו לא הטת אותם מני דרך. ואמנם גם זה ממידת בני לוי "האומר לאביו ולאמו לא ראיתי וכו' כי שמרו אמרתך ובריתך ינצורו" (ברכה לג). זה כוחה של סביבה טובה, של אורה קדושה, שאפילו אם זה שגדל בתוכה נכשל ומט לפני יצרו בניו ניצולים וגם זוכים להגיע למדרגות עליונות! וכשם שגדולה טובתה של סביבה טובה כך להיפך גדולה רעתה של סביבה רעה. גם את זה אנו למדים מפרשה זו וממאורע זה. "הבדלו מתוך העדה הזאת" - קרא ה' למשה ולאהרן, "פן תספו בכל חטאתם" - קרא משה לכל ישראל, כי יש להתרחק מסביבה של רשעים ולהימצא רק בסביבה של צדיקים! למעננו ולמען עתיד בנינו!

מעשה רבותינו מקאמארא

מהרי"א אייכנשטיין מכפר סאפרין זצוק"ל

רבינו היה בידידות גדולה עם הגאון ר' יצחק חריף הרב אב"ד של העיר סאמבור הקרובה, אשר היה בא מדי פעם להתאכסן אצל רבנו.

קשר הידידות שביניהם נמשך עוד מאביו של ר' יצחק חריף, הגאון המקובל ר' משה מדראנאמשין שישב על כסא הרבנות של העיר סאמבור, כשהיה ר' משה יוצא את העיר, היה תמיד מתכוון לעבור על פונדקו של רבנו כדי להשתעשע עמו בדברי תורה.

פעם אחת אירע כי בנו ר' אלכסנדר בעודו ילד רך, בא הביתה מן ה"חדר" ועינו האחת עקורה ממקומה, ותלויה לו על לחיו ממכת המלמד, שהכהו בשבט, ומבלי להתכוון פגע בעינו.

הצדקת הינדא אם הילד הבהילה אותו אל אביו, אבל רבינו הרגיע את רוחו, באמרו: אל תפחדי, עוד מעט ויגיע לכאן הרב מסאמבור, כשבא הגאון הקדוש ר' משה, אחז בעינו תקע אותה למקומה והחזיק בה, ונשארה העין שקועה קצת לכל ימי חייו, מחמת שהחזיקה מעט יותר מן המידה.

[מתולדות קאמארא]

בעלי החשבון עורכים חשבון ממה שעבר עליהם במשך היום לפני שנשכבים לישון ולא יימא ב"נ וכו': ואל יאמר אדם, בשעה שאבא אל עולם ההוא, אז אבקש מן המלך רחמים, ואשוב לפניו, אלא ע"ז אומר, "כי אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה" - אחר שיסתלק האדם מן העולם הזה, אלא אם אדם רוצה, שהמלך הקדוש יאיר לו לעולם ההוא, ויתן לו חלק לעולם הבא, יעסוק בעולם הזה לכלול מעשיו בימיו, וכל מעשיו יהיו לשם הקב"ה, כי אח"כ כשיסתלק מעולם הזה, לדון בדין קשה, בדין של הגיהנם אין שם עצה וחכמה ותבונה להנצל מן הדין.

פירוש אחר, "כי אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה בשאול". כי בגיהנם יש מדורים על מדורים, מדור התחתון הוא שאול. מדור היתר תחתון ממנו, הוא אבדון, וזה סמוך לזה. מי שיורד לשאול, ידונו אותו, ומשם מצפצף ועולה. ז"ש "מוריד שאול ויעל". ומי שיורד לאבדון, אינו עולה משם לעולם.

מי שיש בו מעשה טוב או שהוא מבעלי החשבון, הנה העמידוהו, שבכל לילה ולילה, מטרם שישכב, ועוד אינו ישן, צריך האדם לעשות חשבון ממעשיו שעשה כל אותו היום, וישבו מהם ויבקש עליהם רחמים, מהו הטעם שצריך לעשות חשבון באותה שעה, משום שבשעה ההיא, אילן המות שורה בעולם, וכל בני העולם טועמים טעם המות. ע"כ צריך האדם באותה שעה לעשות חשבון ממעשיו, ויתודה עליהם, משום שהוא שעת המות, ואלו נקראים בעלי חשבון.

וכן מאן דאשתדל וכו': וכן מי שמשתדל בדעת ובחכמה לדעת את רבונו, לאחר פטירתו, כשיעבירו אותו לראות ולהסתכל באלו הרשעים הנדונים בגיהנום ובמדרגת שאול, וכולם צווחים מאלו המדרגות, הוא לא ישר שם, ולא ימצא ביניהם. וע"ז כתוב "אין מעשה וחשבון ודעת בשאול", אין מעשה - היינו מי שיש בו מעשה טוב. וחשבון - היינו מי שמשתדל בדעת וכו' כנ"ל. שכל אלו אינם בשאול, ולא ימצא אלא למעלה למעלה, במשום שכמה אורות ונרות וכמה חמודות שורים בו, והקב"ה בא להשתעשע עם שאר הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם כתוב, "אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך".

מאורות הסיפור החסידי - למה כדאי לחיות

פעם נודע להשרף מבריסק - מהרי"ל דיסקין זי"ע כי אלמנה צדקנית אחת חלתה בשיתוק. מוטלת היא במיטתה בלא יכולת להיזז אבר. הזדעזע רבנו. מיד דאג שארוחתה תישלח מידי יום מביתו, והורה להסדיר תורנות נערות להאכילה ולכבד את ביתה. מכספו שילם לאשה שתבוא בכל יום לרחוץ את החולה, להחליף את בגדיה ולסדר את יצועה.

בהתקרב החג, אמר רבנו: "מצוה מיוחדת צותה התורה לדאוג לשמחת אלמנה בחג" (דברים טז, יד), קם והלך לבית האלמנה בערב החג, לברכה בברכת החג. ידוע ידע שבחלקו לה כבוד זה יאיר את חגה! אין לתאר את התרגשותה של האומללה עד דמעות התרגשה. "רבי קדוש, לא היה עליו להטריח עצמו", מלמלה. מי היא ומה זכותה, שבגללה יצא רבנו מביתו ועבר ברחובות קריה!

**"באתי לברכה בברכת חג שמח", אמר רבנו.
"ברכות יחולו על ראשו, רבי" התיפחה האומללה, "רק בקשה אחת לו... יברכני נא, רבי, שאזכה לאריכות ימים!"...**

הבקשה התמוהה. חולים במצבה מבקשים לקטוע את סאת סבלם, שואלים נפשם למות. ואם מצויה היא במחיצתו של הרב הדומה למלאך ויש לה פתחון פה לפניו - היה עליה לבקש שיתפלל שתבריא. אבל בקשה להאריך ימים במצב זה, בו מוטלת היא כאבן, כל גופה מסובל ביסורים, ואפילו לברך אינה יכולה כי גופה אינו נקי?!

האלמנה החולה הבחינה בתמיהה, ואמרה: "איני מתרעמת חלילה על מידותיו של מקום. יודעת אני שהיסורים מגיעים לי בדין, ומה אוכל להועיל אם ארפא מהם כאן ואדחה אותם לעולם הבא, לדינה של גיהנום?!... אבל מבקשת אני אריכות ימים, משום שאחת ליום באה האשה לרחוץ אותי, ומיד לאחר מכן מצליחה אני לחטוף איזו ברכה בנקיות. יאמר נא הרבי: כלום לא כדאי לחיות יממה שלמה במצב כזה, כדי לזכות ולברך ברכה לפני מלכו של עולם?!"... [השרף מבריסק]